

sygn. akt IX Ka 540/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Sędziowie : SO Aleksandra Nowicka

SO Andrzej Walenta

Protokolant: staż. Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 roku

sprawy **N. C.** oskarżonemu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk , oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z 17 lipca 2014 r. sygn. akt II K 347/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla punkt III w zakresie podpunktów: b), c), d) i g);

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 540/14

UZASADNIENIE

N. C. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 6 lipca 2011 roku w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem T. J., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania pieniędzy w kwocie 5000 euro – wartości 19.700 zł, które odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę T. J., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

II. w dniu 8 lipca 2011 roku w T. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem Z. P., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania kwoty 14.000 zł, którą odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę Z. P., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

III. w dniu 19 lipca 2011 roku w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem I. P., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania pieniędzy w kwocie 10.000 zł, które odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę I. P., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

IV. w dniu 21 lipca 2011 roku w T. woj. (...) - (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem M. M., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania kwoty 10.000 zł, które odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę M. M., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

V. w dniu 21 lipca 2011 roku w T. woj. (...) - (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem W. Z., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania kwoty 30.800 zł, które odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę W. Z., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

VI. w dniu 22 lipca 2011 roku w O. woj. (...) - (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem H. W., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania pieniędzy w kwocie 10.000 zł, które odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę H.W., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

VII. w dniu 8 sierpnia 2011 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem L. S., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową

dla członka jej rodziny i w ten sposób nakłonił ją do przekazania kwoty 20.400 zł, które odebrał od wymienionej, czym działał na szkodę L. S., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

VIII. w dniu 8 sierpnia 2011 roku w T. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić H. D. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci kwoty w wysokości 23.000 zł, poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tożsamości rozmówcy i stanu pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz co do okoliczności związanej z pomocą finansową dla członka jej rodziny, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzona H. D. powzięła informację o fikcyjnej tożsamości rozmówcy, czym działał na szkodę H. D., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - **tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

przy czym przestępstw tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 347/14, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych jemu czynów tj. występków z art. 286§1kk w zw. z art. 64§1kk i art. 65§1kk oraz z art. 13§1kk zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 64§1kk i art. 65§1kk i przyjmując, iż oskarżony działał w ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1kk, art. 286§1kk w zw. z art. 65§1kk wymierzył jemu karę 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet, na podstawie art. 63§1kk, okres stosowania tymczasowego aresztowania od dnia 08 sierpnia 2011r. do dnia 14 czerwca 2012r.

Na podstawie art. 46§1kk zasądził od oskarżonego na rzecz: a) T. J. kwotę 19.700 zł, b) Z. P. kwotę 14.000 zł, c) I. P. kwotę 10.000 zł, d) M. M. kwotę 10.000 zł, e) W. Z. kwotę 30.800 zł, f) H.W.kwotę 10.000 zł i g) L. S. kwotę 20.400 zł.

Zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca oskarżonego**, zarzucając:

1. Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary wynikająca z nieuwzględnienia okoliczności w postaci przyznania się do winy, złożenia wyjaśnień, dokonania szczegółowego opisu przedmiotowych zdarzeń, drugoplanowej roli oskarżonego w procedurze i jego zachowania po popełnieniu przestępstw, które pozwalały na uznanie, że dla osiągnięcia celów kary wystarczające jest wymierzenie 2 lat pozbawienia wolności
2. Obrazę prawa materialnego, tj. art. 46 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w całości, mimo, że przy orzekaniu o naprawieniu szkody należy niezależnie od rozmiaru ujemnych następstw przestępstw uwzględnić warunki osobiste oskarżonego
3. Błąd ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że L. S. poniosła wymagającą naprawienia szkodę w kwocie 20.400 zł i że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodów z popełnienia przestępstwa związanego ze zbywaniem amfetaminy, mimo, że taki zarzut nie został mu w ogóle postawiony, ani nie pojawił się w części dyspozytywnej wyroku

Wskazując na powyższe skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że L. S. przekazała oskarżonemu 20 tys. zł oraz obniżenie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności z 3 do 2 lat i zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkód na rzecz wszystkich pokrzywdzonych poza L. S. poprzez zapłatę kwot po 1 tys. zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Argumentacja apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok został jednak – z innych powodów, niż przez niego wskazane – w trybie art. 440 kpk zmieniony w zakresie orzeczenia o karze.

Jako generalnie prawidłowe zaaprobować należało poczynione w sprawie ustalenia co do okoliczności popełnienia przestępstw i dokonane na ich kanwie orzeczenie o odpowiedzialności oskarżonego. Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonych dowodów (nie tylko przywołane relacje pokrzywdzonej, ale i wyjaśnienia oskarżonego, który sam wskazał, że w istocie pobrał od L. S. 20.400 zł oraz korespondujące z nimi dokumenty), prawidłowe było przyjęcie, że L. S. ostatecznie przekazała oskarżonemu 20.400 zł. Nie dostrzegając, że z pokwitowania znajdującego się na karcie 147 akt wynika, że oddano jej kwotę 400 zł, sąd w sposób oczywiście błędny uznał natomiast, że z utraconej wówczas gotówki odzyskała ona jedynie 20 tys. zł. Uwadze sądu umknęło również rzeczywiście, że z momentem zwrotu pieniędzy w/w pokrzywdzonej, poniesiona przez nią szkoda została naprawiona. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulegało jednak najmniejszej wątpliwości, że oskarżony słusznie został uznany za winnego wyłudzenia pieniędzy nie tylko od niej, ale i pozostałych osób wskazanych w akcie oskarżenia. Wskazanie w uzasadnieniu na karcie 1820v., że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu nie tyle z tego procederu, co z „popełnienia przestępstwa związanego ze zbywaniem amfetaminy”, traktować należało w kategoriach pomyłki sądu, do której doszło na etapie sporządzania pisemnych motywów wyroku. Nikt wszak dopuszczania się takich przestępstw oskarżonemu ani nie zarzucił, ani – co wyraźnie wynika zarówno z treści wyroku, jak i części faktograficznej uzasadnienia oraz spójnych z nią wywodów poświęconych wzajemnej analizie zgromadzonych dowodów – nie przypisał. Przesądzone zostało natomiast, że brał on udział w procedurze wyłudzenia pod fałszywym pretekstem pieniędzy od starszych osób i na tym właśnie zarabiał. Twierdzenie o poczynieniu błędnych ustaleń, że oskarżony uczynił sobie źródło dochodu ze zbywania amfetaminy, nie miało zatem w ogóle racji bytu.

Skarżący bezpodstawnie domagał się też obniżenia wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Kary 3 lat pozbawienia wolności – niższej nawet o 6 miesięcy od tej, którą uważając ją najwyraźniej za sprawiedliwą godził się początkowo bez przeprowadzenia postępowania ponieść oskarżony (k. 152) - wymierzonej mu za dopuszczenie się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk ciągu 8 występków przeciwko mieniu, nie sposób uznać na rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Stając na stanowisku, że kara w niższej wysokości nie byłaby wystarczająca do spełnienia stawianych przed nią celów w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, sąd I instancji trafnie ocenił zarówno stopień społecznej szkodliwości w/w czynów oskarżonego, jak i jego zawinienie, a także w należyty sposób uwzględnił pozostałe okoliczności relewantne dla prawidłowego określenia wymiaru kary.

Oskarżony faktycznie nie był organizatorem przestępczego procederu i przekazywał innym osobom pobrane od pokrzywdzonych kwoty, jednakże w realiach sprawy okoliczność ta – w ocenie sądu odwoławczego - nie mogła istotnie wpływać na ocenę społecznej szkodliwości jego czynów. Odegrana przez niego rola bynajmniej nie była błaha – bez udziału oskarżonego, który odbierał pieniądze od pokrzywdzonych, przedstawiając się jako osoba, której przybycie zostało wcześniej zapowiedziane, oszustwa nie mogłyby zostać dokonane. Przy przyjętym modus operandi procederu wyłudzeń był to istotny element, od którego zależało powodzenie całej akcji. W świetle zgromadzonych dowodów nie budziło wątpliwości, że oskarżony świadomie brał w nim udział, czyniąc sobie z popełniania tych przestępstw stałe źródło dochodu. Działając na przestrzeni miesiąca, oszukał on, współdziałając z innymi osobami, na – obiektywnie rzecz biorąc - niemałe sumy aż 7 starszych osób, a w kolejnym wypadku działanie jego zakończyło się na etapie usiłowania z uwagi na czujność pokrzywdzonej. Stwierdzenie, że okoliczności popełnienia przestępstw świadczyły o wysokim stopniu społecznej szkodliwości przestępczej działalności oskarżonego podsumowanej zaskarżonym wyrokiem było zatem w pełni uprawnione.

Wymierzona mu kara 3 lat pozbawienia wolności należycie odzwierciedla nie tylko powyższe okoliczności, ale i te o negatywnej wymowie – zupełnie pominięte przez skarżącego, a mające niezwykle istotne znaczenie dla prawidłowej indywidualizacji kary - dotyczące jego osoby, związane z jego dotychczasowym trybem życia. Będąc osobą uprzednio karaną za popełnianie przestępstw przeciwko mieniu (k. 1842), liczący sobie zaledwie 27 lat, oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk, w krótkim okresie objętym aktem oskarżenia, czyniąc sobie z tego

stałe źródło dochodu, ciągu aż 8 przestępstw godzących ponownie w te same dobra prawne. Dobitnie świadczy to o jego lekceważącym stosunku do porządku prawnego i poczuciu bezkarności.

Na tym tle niepełne w istocie przyznanie się (oskarżony nie negował wszak jedynie okoliczności faktycznych, kwestionował natomiast swoją winę, twierdząc, że nie miał świadomości tego, że bierze udział w przestępstwie), złożenie wyjaśnień i wyrażenie skruchy, jakkolwiek bez wątpienia mają wymowę pozytywną, nie stanowią same w sobie tego rodzaju przesłanek, które pozwalałyby rozsądnie przyjąć, że wymierzenie mu obecnie za przypisane mu zaskarżonym wyrokiem czyny łagodniejszej kary, niż wynikałoby to z dyrektyw wymiaru kary, wystarczające będzie do zapewnienia prawidłowego przebiegu jego resocjalizacji.

O potrzebie orzeczenia kary w niższym wymiarze nie przekonuje też okoliczność, że w razie orzeczenia łagodniejszej kary oskarżony miałby możliwość wcześniejszego przystąpienia do zaspokojenia roszczeń pokrzywdzonych. Zaskarżone orzeczenie, którym oprócz nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 kk wymierzono mu bezwzględną karę pozbawienia wolności adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości jego czynów, zawinienia oraz odnoszącej się do niego prognozy kryminologicznej, uwzględnia nie tylko interesy pokrzywdzonych, ale – zgodnie z obowiązującymi standardami - zabezpiecza należyte realizację pozostałych celów postępowania.

Zupełnym nieporozumieniem było natomiast sugerowanie, że zachodzi potrzeba wymierzenia zdemoralizowanemu, niepoprawnemu oskarżonemu ewidentnie wymagającemu intensywnych oddziaływań resocjalizacyjnych w izolacji penitencjarnej, łagodniejszej kary, by zapobiec jego dalszej demoralizacji, do której może doprowadzić tak długi jego pobyt w izolacji więziennej, czy wywodzenie takiej potrzeby z faktu, że orzeczenie tak długiej kary bezwzględnej w żaden sposób nie będzie mobilizowało go do poprawy zachowania. Postulat taki oparty jest na całkowicie błędnej i wręcz sprzecznej z założeniami procesu karnego tezie, że sprawcy młodzi zawsze winni być traktowani pobłaźliwie.

Zmiany – aczkolwiek z powodów innych, niż wskazywane przez skarżącego – wymagało natomiast rozstrzygnięcie o karze w zakresie orzeczenia o srodku karnym orzeczonym na podstawie art. 46 kk.

Postulat odstąpienia od orzeczenia obowiązku naprawienia szkód w pełnej wysokości z uwagi generalnie na to, że jego realizacja będzie stanowiła istotną dolegliwość dla oskarżonego, nie zasługiwał na uwzględnienie. Ani okoliczność, że sytuacja majątkowa oskarżonego i jego perspektywy zarobkowe w najbliższym czasie nie są najlepsze, ani fakt, że ciężą na nim inne zobowiązania, nie mogą ograniczać słusznych uprawnień pokrzywdzonych i powodować obniżenia bezspornie należnej im rekompensaty. Oskarżony swoim bezprawnym działaniem wyrządził im szkodę i twierdząc, że jej skompresowanie będzie dla niego trudne, nie może zwolnić się z obowiązku zadośćuczynienia ich roszczeniom odszkodowawczym. Dolegliwość związana z koniecznością zapłaty odpowiednich kwot na rzecz pokrzywdzonych w ramach obowiązku naprawienia szkody stanowi normalną konsekwencję godzącego w ich dobra, bezprawnego zachowania oskarżonego.

Z poczynionych ustaleń faktycznie wynikało, że oskarżony odebrane pieniądze miał przekazywać innym osobom. Skoro nie ulegało jednak wątpliwości, że w pełni świadomie uczestniczył on we wszystkich oszustwach i zamiarem swoim obejmował doprowadzenie wspólnie z tymi osobami poszczególnych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem właśnie w wysokości odbieranych przez siebie kwot, jak najbardziej słuszne było uznanie, że winien on wyrównać pokrzywdzonym w całości szkody spowodowane przez to swoje niezgodne z prawem zachowanie. Na celowość przyjęcia takiego sposobu naprawienia szkody z punktu widzenia reguł wynikających z art. 53 kk w realiach przedmiotowej sprawy wskazywały zarówno potrzeby wychowawczego oddziaływania na niego, jak i wzgląd na interesy pokrzywdzonych, którzy w przypadku przyjęcia odmiennego rozwiązania mogliby być narażeni na niemożność uzyskania równowartości poniesionej szkody. Dostępne dla sprawcy, który w całości naprawił szkodę wynikłą z działania jego i innej osoby, instrumenty prawa cywilnego i przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, stanowią skuteczne zabezpieczenie zarówno przed tym, by nie poniósł on w ostatecznym rozrachunku nadmiernego obciążenia z tytułu naprawienia szkody, jak i przed niebezpieczeństwem odniesienia „przy okazji” nienależnej korzyści przez pokrzywdzonych.

Mimo tego, że wątpliwości nie budziła słuszność przyjętej przez sąd orzekający zasady pełnego odszkodowania, którą kwestionowała apelacja, orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody, w kształcie nadanym mu w zaskarżonym wyroku, nie mogło się jednak ostać.

Już choćby z uwagi na fakt, że zasądzenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz L. S. (pkt III.g wyroku) było wykluczone z racji tego, że w chwili orzekania szkoda ta nie istniała, owo wydane w oparciu o art. 46 kk rozstrzygnięcie uznać należało za wadliwe.

Uwadze sądu, który orzekał po uchyleniu poprzedniego wyroku wydanego w przedmiotowej sprawie w wyniku uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i wniesionej na jego niekorzyść apelacji oskarżyciela publicznego, który kwestionował jedynie wysokość obowiązku naprawienia szkody zasądzonego na rzecz T. J. i nieorzeczenie o roszczeniach W. Z., umknęło jednak przede wszystkim, że - w myśl art. 443 kpk - w istocie niedopuszczalne było nałożenie na oskarżonego zaskarżonym wyrokiem dalej idących obciążeń w tym zakresie, niż te wynikające z pierwszego wyroku i zarzutów apelacji prokuratora. W związku z tym, że wówczas orzeczony został jedynie obowiązek naprawienia szkody na rzecz H.W.i T. J. i że faktycznie już wówczas zachodziły podstawy do zobowiązania oskarżonego do kompensaty szkody odniesionej przez W. Z., rozstrzygnięcia o szkodach pozostałych pokrzywdzonych zawarte w pkt III ppkt: b, c i d oraz g, należało uchylić. Stwierdzenie uchybienia art. 443 kpk – niezależnie od oceny zasadności roszczeń w/w osób – implikowało konieczność dokonania z urzędu stosownej zmiany zaskarżonego wyroku. Pokrzywdzonym pozostaje dochodzenie ich na drodze procesu cywilnego.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też w pozostałym zakresie został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawia za tym jego sytuacja materialna, oceniana przy uwzględnieniu obciążeń finansowych nałożonych zaskarżony wyrokiem i ograniczenia możliwości zarobkowych w związku z faktem orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.